

4. s. e. Epifania 2022- Sigmund Hjorthaug (DELF)

Salme 93; 2. Mos.14:21-31;Rom. 13:8-10; Ev Matt 8: 23-27;II Matt.21:18-22

Du ser all vår nød

Prekentekest: *Matteus 14,22-33, Jesus går på vannet*

(Les gjerne også paralleltekstene i Mark 6,45- 52 og Johs 6,16—21)

Denne beretning om Jesus som vandret på sjøen, finner vi både hos Matteus, Markus og Johannes. Disse tre evangelister utfyller hverandre, og hver av dem har trøsterike ord til oss i sine beretninger. Jeg vil trekke inn ord fra alle tre evangelister i denne preken.

Man kan undre seg over når der står her hos Matteus, at Jesus *nødte disiplene til at gå om bord i båten*. Det virker som de var uvillige til å ta av sted. Hva kan grunnen være til deres uvillighet? Dette hendte straks etter at Jesus hadde gjort det store under hvor han mettet de fem tusen med fem brød og to fisk. Folkeskaren var ute av seg selv av forundring, og de ville gjøre ham til konge, en som kunne fri dem fra romernes herredømme, en som på nytt kunne gi jødene en ærefull posisjon i verden. Jesu disipler var grepet av samme tanke. Tenk nå kommer Guds rike, i sin velde og prakt, tenkte de. Jesus blir konge og vi får måske ærefulle embeter i hans rige! De ble – som folkeskaren – grepet av tanken om at nå kunne det virkelig gå godt for dem. En konge som kunne skaffe brød frem av intet. Det var da virkelig noe! Så hvorfor forlate dette sted, her hvor Jesus fremsto med sin makt, og folket var begeistret?

Jesu rike er ikke av denne verden

Men dette var ikke etter Jesu sinn. Hans rike er ikke av denne verden. Han skulle ikke ha jordisk makt, og jordisk herlighet. Han var kommet for å lide og dø. Derfor nødte han dem til at reise derfra, *nødte dem til at gå om bord i båten og tage over til den anden bred*. I en engelsk bibel står der faktisk, at han *tvang* dem til det. Selv ville han være i ensomhet, i bønn til sin himmelske far.

Vi kan også bli grepet av tanken på det som ser stort og flott ut. Vi vil så gjerne at det skal lykkes for oss – i livet, i vår menighet og i vår kirke. Men vi glemmer lett at vårt liv er et liv under korset, og vår kirke en kirke under korset. Vil vi følge Jesus, så må vi belage oss på å dele hans kår. Først når vi kommer til himmelen vil Guds rike fremstå i herlighet.

Livets stormer

Disiplene var ikke kommet langt ut på sjøen før der ble storm. *Båten kæmpede med bølgerne, for vinden var imod*. Båten kjempet, og disiplene kjempet. Sånn lader Gud oss komme inn i storm, nød og vanskeligheter. Og ikke nok med det. Når vi beder ham gripe ind, så virker det som han er taus, og slett ikke er tilstede! Ikke ville Jesus være med i båten, og når han kom vandrende på sjøen så det ut som han bare ville gå forbi (forteller Markus). Men når vi synes alt håp er ute, da kommer han. Da kommer han *nær til båten*, som Johannes siger. Da går han ikke lenger forbi, han er der, tett ved oss.

Bi på Herren

Det kan være hårdt å vente på Herrens hjelp. I gamle Bibler brukes et ord som heter *å bie*.

Det å bie, det er ”å vente lenge og utholdende og tilsynelatende forgjeves”. Dette oppfordrer Bibelen os til. Å bie på Herren. Han kommer Kanskje ikke i den første nattvakt, heller ikke i andre, heller ikke i tredje, men først i den fjerde nattevakt. Når vi synes alt håp er ude. Da griper han ind. Sett din lit til hans løfter! *Bi på Herren, fat mod, dit hjerte være stærkt, ja bi på Herren!* (Sl 27,14)

Han ser oss

Når vi ikke tror han er der, når vi ikke tror han ser oss, så ser han oss likevel. Han vet godt hvordan vi har det, og ved godt om stormene i vårt liv. Om der er mørk natt og vi synes han er langt vekk, så ser han oss, som han så sine disipler. Da han *så*, leser vi hos Markus *at de kæmpede med at komme frem, fordi de havde vinden imod*, Da han så. Gud er den Gud som ser. Og vi minnes ordene fra Jobs bog 35, *Når du sier at du ikke ser ham, så ser han din sak, og du må vente på ham*. Gud er *den Gud som ser*. Han ser din nød, og vil hjelpe deg i rette tid. Jesus *så* sine disipler, der han var langt fra dem, oppe på bjerget, der han var i bønn. Han var langt vekk og det var mørk natt, men han så dem, for han – som selv er Gud – er ikke begrenset hverken av mørke eller avstand. Han så dem, og helt sikkert så bad han for dem der oppe på bjerget. Han visste at de kjempet hele natten. Men han kom først i den fjerde nattevakt. Når alt håp synes å være ute, da kommer han! Og når han kommer, sier han til disiplene:

«Vær frimodige, det er mig, frygt ikke!» Disse vidunderlige ord har alle tre evangelistene tatt med i sine beretninger. Ja, når Jesus er hos oss, har vi ingen grunn til å frykte. Når det forøvrig står: *Vær frimodige, det er mig*, skulle der egentlig ha stått: *Vær frimodige, jeg er, frygt ikke!* Dette er et av de mange "Jeg er"-ordene i NT, der Jesus peker på seg selv som den sanne Gud. Han som kommer til dem på sjøen er Herren selv. Han som har all makt i himmel og på jord. Han er den Herrens engel som Moses møtte i den brennende tornebusk. Han er den Herre som førte sitt folk tørrskodd gjennom Det røde hav. Han er den evige, sanne Gud, den allmektige himlens og jordens skaper, og din og min Frelser. Og de som var i båten forstår det. *De kastede sig ned for ham og sagde: "Sandelig, du er Guds søn"!*

Fest ditt blikk på Jesus

Da disiplene forstår at det er Jesus som kommer vandrende til dem på sjøen, sier Peter, impulsiv og hurtig som alltid: «Herre, er det dig, så befal mig at komme ud til dig på vande!» Jesus sagde: «Kom!» Og Peter trådte ud av båten og gikk på vandet hen til Jesus. Det gikk godt så lenge han festet sitt blikk på Jesus, og stolte på Jesu ord, men så står der: *Men da han så den stærke storm, blev han bange, og han begyndte at synke og råbte: «Herre, frels mig!»* Sånn er det også for oss. Så lenge vi fester vårt blikk på Jesus, på hans ord og løfter, så går vi frimodig videre i livet. Men når vi glemmer hva han har sagt, og begynner å se på alle problemene som vokser oss over hodet, så går det med oss som med Peter. Vi begynner å synke. Synke ned i fortvilelse. Derfor oppfordrer Bibelen oss på nytt og nytt: Se på Jesus!

Se hen til ham som er troens opphavsmann og fullender (Heb 12). Går du gjennom vand, er jeg med dig og gjennom floder, skylder de ikke sammen over deg. Går du gjennom ild bliver du ikke forbrændt, flammen brænder dig ikke. For jeg er Herren din Gud, Israels Hellige er din Frelser (Es 43).

Jesus er nær

Jesus er oss aldri så nær som når vi er i nød. Da disiplene kjempet i bølgene, vinden var imot, de kom ingen vei, *de kæmpede med at komme frem, fordi de havde vinden imod* (Markus), de var i stor nød, da kom Jesus gående på sjøen, og han kom nær til båten. Han er like ved deg, selv om du ikke fornemmer ham eller ser ham. Og når Peter holder på å synke står det: *Straks rakte Jesus hånden ud, greb fat i ham.* Han griper ind. Stol du på det! *Overgiv din vej til Herren, stol på ham, så griber han ind* (sl 37,5) *Jeg bliver alltid hos dig*, sier Asaf i Sl 73, *Du har grepet min højre hånd.*)

Stol på Ham

Når Jesus griber Peters hånd, kommer han med en mild bebreidelse: Han siger til ham *"Du lidettroende, hvorfor tvivlede du?"* Hvorfor stoler du ikke på meg, Peter? Du har vært med til det store brødunder, og jeg kommer gående på vandet og viser at jeg – som Himmelen og jordens skaber – står over alle naturlove. Stol på mig. Men er det ikke sånn også med oss? Når vi kommer ut i dyp nød, så glemmer vi hvem Herren er, vi glemmer Herrens ord og løfter til oss. Alle våre problemer tårner seg opp, vi ser på oss selv, og prøver finne ny kraft i oss selv. Det ligger jo i tiden: Hjelp deg selv, heter det! Og når det går galt i livet, så tenker vi også at det er vi selv som har skyld i det hele. Og noen ganger kan det også være sånn. Vi selv kan være årsaken til mange av de problemer vi kommer opp i – men sånn er det ikke alltid. Men uansett så skal vi vite at den skyld du og jeg har, den har Jesus sonet for. Så du er skyldfri. Det er det skriftemålet på nytt og på nytt skal gi deg visshet om. Derfor bruk skriftemålet og nattverden flittig. Skriftemålet hvor du får tilgivet alle dine synder, all din skyld blir slettet ut, og nattverden, hvor du får del i Kristi sanne legeme og blod til dine synders forlatelse. Til slutt får vi høre at Jesus stiger inn i båten til disiplene, og havet stilner brått. Og ikke lenge etter er de fremme på den andre siden. Jesus viser igjen sin guddoms makt. Han kommer gående på vannet, – og stormen stilner når han vil.

*Befal du dine veje
og al din hjertesorg
til hans trofaste pleje,
som bor i Himlens borg!
Han, som kan stormen binde,
hvem bølgen lyde må,
han kan og vejen finde,
hvorpå din fod kan gå.*

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden som var, er og være skal, en sann Gud fra evighed og til evighed. Amen